

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 188431 van 15/06/2017”

nr. 188 296 van 13 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 tot intrekking van verzoekers verblijfsrecht wegens fraude en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker scheidde in Turkije van zijn eerste vrouw K.H. in 2001. Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren.

1.2. Verzoeker huwde op 15 augustus 2001 in Turkije met D.H, die over een Belgisch verblijfsrecht

beschikt. Op 19 maart 2002 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum 'type D' in het kader van gezinshereniging. Op 19 juli 2003 werd het visum toegestaan en werd verzoeker toegestaan tot verblijf in België.

1.3. Bij vonnis van de rechtbank te Emirdag van 6 oktober 2004 werd de echtscheiding uitgesproken.

1.4. Op 27 oktober 2007 trad verzoeker in Turkije voor de derde maal in het huwelijk.

1.5. Op 15 september 2015 wordt het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Mevrouw.Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Turkse, in België verblijfsgerechtigde, echtgenote D., H. (huidige familienaam K.) met wie hij huwde op 15.08.01. Hij diende op 19.03.02 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum D op basis van het art 10 van de wet van 15.12.1980. Dit werd hem toegestaan op 16.06.02. Op 19.07.03 werd hij in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Op dit ogenblik is hij in het bezit van een C kaart.

Op 25.06.15 heeft het Hof van beroep te Gent (ref 2014/AR/880) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 06.02.14 (ref 13/2363/A) bevestigd en aldus huwelijk tussen de betrokkene en Mevr D. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een in België verblijfsgerechtigde dame. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken."

1.6. Op dezelfde dag wordt tevens aan verzoeker een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 11 februari 2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten Artikel 7, alinéa 1:

☐ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg, vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15.09.15.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Bij arrest van het Hof van beroep te 25.06.15 (ref 2014/AR/880) werd betrokkenes huwelijk met de Turkse onderdane D. (nu K.), H. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.

Preventieve maatregelen

~~*In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:*~~

~~*— zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst*~~

~~Vreemdelingenzaken dit vraagt w en / of;~~
~~een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito- en Consignatiekas, w en / of;~~
~~een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.~~
REDEN VAN DE BESLISSING:”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1. Eerste middel : schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel en machtsmisbruik.

Dat verzoeker sedert 2002 in België verblijft, dat verzoeker er jarenlang werkte.

*Dat verzoeker reeds sedert 19 juli 2003 in België verblijfsrecht voor onbepaalde duur heeft.
Dat derhalve de beslissing tot intrekking en het bevel om het grondgebied te verlaten, welke verzoeker werden betekend (cf. stuk 1), zijnde meer dan 13 jaar na het verlenen van verblijfsrecht voor onbepaalde duur, het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt.*

Dat bovendien verweerder zich schuldig maakt aan machtsmisbruik door verzoeker na meer dan 14 jaar verblijf in België het land nog uit te zetten.”

2.1.1. De eerste bestreden beslissing, evenals het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten, steunt op de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”* en het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 25 juni 2015 waarbij verzoekers huwelijk nietig werd verklaard.

Het Hof van Cassatie erkent het adagium *“fraus omnia corrumpit”* als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling terzake in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Het is aldus een regel met wettelijke waarde, die in een ruime waaier van situaties en rechtsverhoudingen toepassing kan vinden.

Uit de lezing van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 25 juni 2015 blijkt dat verzoekers tweede huwelijk werd vernietigd wegens schijnhuwelijk. Uit de lezing van dit arrest blijkt dat verzoeker huwde te Sutlandagi (Turkije) op 15 augustus 2001 en in Turkije uit de echt is gescheiden op 6 oktober 2004, nadat hij in België op grond van gezinshereniging het verblijfsrecht had bekommen. Ondanks het feit dat dit huwelijk reeds ontbonden was door echtscheiding, heeft het Hof van Beroep het noodzakelijk geacht het huwelijk nietig te verklaren omdat de openbare orde dit vereist, in het bijzonder omdat de ontbinding door echtscheiding slechts gevolgen *ex nunc* resorteert, terwijl de nietigverklaring van het huwelijk gevolgen *ex tunc* heeft. Daarbij heeft het Hof van Beroep vastgesteld dat het enig opzet van het huwelijk het bekomen was van het verblijfsrechtelijk voordeel, zonder dat daarbij goede trouw in hoofde van verzoeker kon worden vastgesteld.

De nietigverklaring van het huwelijk werkt terug tot het aangaan ervan, zodat het huwelijk geacht wordt nooit te hebben bestaan, behoudens de uitzonderingen die zijn bepaald in de artikelen 201 en 202 B.W. (Cass. 20 april 2001, C.00.429.N).

Te dezen wordt door de partijen niet betwist dat verzoekers C-kaart werd afgegeven ingevolge het huwelijk en werd door de verwerende partij dan ook terecht beschouwd als een gevolg van dit huwelijk. Aldus kon de verwerende partij terecht vaststellen dat het huwelijk, ingevolge de nietigverklaring, moet worden geacht nooit te hebben bestaan, en het recht op verblijf, dat zijn ontstaan vindt in verzoekers bedrog, met toepassing van het rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”* intrekken.

Verzoeker kan zich dan ook, met betrekking tot het rechtszekerheidsbeginsel, niet beroepen op de gunstige gevolgen die hij zelf met een bedrieglijk opzet heeft gecreëerd. Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel, beperkt verzoeker zich tot het poneren dat hij de beslissing onredelijk vindt,

zonder dat hij daarbij evenwel andere elementen aanvoert, waarmee de verwerende partij had rekening dienen te houden.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik door hem *“na meer dan 14 jaar in België het land nog uit te zetten”*, licht verzoeker dit niet nader toe. Machtsmisbruik of machtsafwending veronderstelt dat de overheid de haar toegekende bevoegdheid welke haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1154). Verzoeker beperkt zich op dit punt tot een loutere bewering, zonder uiteen te zetten op welke wijze de verwerende partij haar bevoegdheid zou hebben *“misbruikt”* met het oog op het bereiken van een ander doel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“2. Tweede middel : Schending van het art. 8 E.V.R.M., van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de artikelen 74/13 en 74/20 Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging.

Voorts wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Verzoeker merkt op dat het art. 74/13 Vw. onder meer tot doel heeft verweerder te verplichten alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen na te gaan of er geen sprake is van bestaand gezinsleven in

hoofde van verzoeker en of dit gezinsleven geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel gelet op de hogere rechtsnormen waaronder het art. 8 E.V.R.M.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins- en familielevens in België en met verzoekers gezondheidstoestand (verzoeker was in België op 20.11.2014 het slachtoffer van een ernstig arbeidsongeval, cf. verzoek 9bis Vw. dd. 18.04.2016, stuk 2).

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

Tenslotte stelt art. 74/20 Vw. uitdrukkelijk dat verweerder, alvorens hij een intrekkingbeslissing neemt, hij rekening dient te houden “met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Verzoeker werd nooit door verweerder voorafgaandelijk de intrekkingbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten uitgenodigd om bewijsstukken neer te leggen aangaande de aard en de hechtheid van zijn gezinsband , aangaande de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, aangaande zijn integratie, zijn tewerkstelling,.....

Dat derhalve de intrekkingbeslissing schending inhoudt van het art. 74/20 Vw. nu verweerder heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken neer te leggen aangaande de aard en de hechtheid van zijn gezinsband , aangaande de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, aangaande zijn integratie, zijn tewerkstelling,.....en nu verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de aard en de hechtheid van verzoekers gezinsband , aangaande de duur van verzoekers verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met verzoekers land van herkomst, aangaande verzoekers integratie, zijn tewerkstelling,.....”

2.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), dient er vooreerst op te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de Gezinsherenigingsrichtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Voormelde richtlijn regelt daarenboven de gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen en het staat niet ter discussie dat de partner van de verzoekende partij als Belg een Unieburger is. De verzoekende partij kan derhalve niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van deze richtlijn.

Daarenboven bepaalt artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Voorts kan ook nog worden opgemerkt dat ook artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet, enkel in de gevallen van artikel 11, §2, 1° tot 3°, voorschrijft dat bij beëindiging van het recht op verblijf, rekening wordt gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van het verblijf, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van

herkomst. In het geval van beëindiging wegens fraude voorzien bij artikel 11, §2, 4°, wordt dit niet voorgeschreven.

2.2.3. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 88). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormen van de artikelen 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Ook met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat verzoekers oorspronkelijke verblijfstitel werd toegestaan op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, die de

omzetting vormt van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Ook met de intrekking van dit recht wordt aldus toepassing gegeven aan het Unierecht.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37). *In casu* stelt de Raad vast dat noch de Terugkeerrichtlijn, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit moeten worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Terugkeerrichtlijn. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker voert *in concreto* aan dat geen rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM. Hij gaat daarmee evenwel voorbij aan de strekking van de bestreden beslissing, die juist inhoudt dat het hem toegekende verblijfsrecht steunt op een gefingeerd gezinsleven, vermits nooit sprake is geweest van een reëel gezinsleven op basis van het nietig verklaarde huwelijk. Gelet op deze bedrieglijke situatie, wat door verzoeker niet wordt betwist, kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met het vernietigde huwelijk. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Verzoeker voert in het middel geen andere concrete elementen aan die kunnen aanleiding geven tot het vaststellen van het bestaan van een reëel gezinsleven in België en waarmee de verwerende partij in het kader van een belangenafweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM rekening had moeten houden. Ook met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet laat de verwerende partij na aan te duiden met welke elementen met betrekking tot het gezinsleven dan nog had moeten worden rekening gehouden.

Daarnaast voert verzoeker evenwel nog aan dat hij het slachtoffer was van een ernstig arbeidsongeval op 20 november 2014. Hij verwijst in dit verband ook nog naar de medische stavingstukken die hij neerlegde in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die hij indiende op 18 april 2016. Verzoeker zet in zijn middel evenwel niet uiteen op welke wijze dit arbeidsongeval actueel nog gevolgen heeft op zijn gezondheidstoestand op een wijze die een invloed had kunnen hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissingen. Ook in zijn regularisatieaanvraag van 18 april 2016 (zie administratief dossier, niet genummerd) beperkte verzoeker zich tot een loutere vermelding dat hij *“spijtig genoeg het slachtoffer was van een ernstig arbeidsongeval”*, zonder enigszins toe te lichten in welke mate met de gevolgen van dit arbeidsongeval uit 2014 diende rekening te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoeker voert aldus in het middel geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat, indien verzoeker was gehoord, zulks de totstandkoming van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden. Een schending van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt aldus niet aangetoond.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij – onder meer omwille van het arbeidsongeval – gezondheidselementen had willen aanbrengen die overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 74/20 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling pas eerst werd ingevoegd bij artikel 35 van de wet van 4 mei 2016 en in werking trad op 4 mei 2016, zodat er op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing, op 15 september 2015, deze bepaling hoe dan ook niet bestond. Het middel is op dat punt niet ontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“3. Derde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen, welke verzoeker werden betekend, machtsmisbruik begaat, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt, wanneer deze nalaat te motiveren waarom meer dan een 14 jaar verblijf in België en 13 jaar na het verlenen van verblijfsrecht voor onbepaalde duur verzoeker alsnog een intrekkingbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen geen enkele rekening hield met verzoekers integratie in de Belgische samenleving, verzoekers verzoekers jarenlange regelmatig werken en belastingen betalen in België, verzoekers arbeidsongeval,....

Zoals in het feitenrelaas reeds uitgezet, heeft verzoeker reeds op 16 april 2016 bij de Burgemeester van de Stad Gent een aanvraag om machtiging tot verblijf wegens buitengewone omstandigheden overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend (cf. stukken 2 en 3).

Op 11 januari 2017 wordt verzoeker echter een intrekkingbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zonder dat wordt rekening gehouden met de door verzoeker ingediende en nog steeds hangende aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw.

Verzoeker bendrukt opnieuw in eerste instantie dat door de Raad van State in verschillende arresten reeds werd benadrukt "dat een verwijderingsmaatregel slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf".

In casu werd verzoeker een intrekkingbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten betekend alvorens door verweerder een beslissing werd afgeleverd aangaande verzoekers aanvraag in toepassing van het art. 9bis Vw..

Dat in de dd. 11.01.2017 verzoekers betekende beslissingen geenszins werd rekening gehouden met het door verzoeker op 18 april 2016 ingediende verzoek 9bis Vw. en geenszins werd gemotiveerd waarom met het door verzoeker op 18 april 2016 ingediende verzoek 9bis Vw. geen rekening dient te worden gehouden.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn integratie, het feit dat hij jarenlang gewerkt heeft en belastingen betaald heeft en een arbeidsongeval had, geeft hij daarmee weliswaar aan het niet eens te zijn met de bestreden beslissingen, doch toont hij niet aan dat de eerste bestreden beslissing met toepassing van het rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" ten onrechte werd genomen, noch toont hij aan dat met de tweede bestreden beslissing werd nagelaten rekening te houden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog betoogt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend zonder rekening te houden met de buitengewone omstandigheden aangevoerd in zijn

regularisatieaanvraag van 18 april 2016, kan hij niet worden bijgetreden. Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet dat het indienen van een dergelijke aanvraag verhindert dat in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Verzoeker duidt ook geen andere rechtsregel aan waaruit zulks kan blijken. Het feit dat verzoeker in dit verband andersluidende rechtspraak van de Raad van State aanhaalt uit de periode 1995 - 2000, doet niets anders besluiten.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT